

Het blauwe lintje

Anneke was boos.

Anneke was vreselijk boos.

Ze stak haar kleine vuisten in de hoogte.

‘Lelijk beest...! Lelijke sik!’

Er kwamen twee dikke tranen in haar ogen en haar wangetjes werden rood van boosheid.

Waaróm?

O, die sik! Die lelijke sik!

Anneke was eerst zo blij geweest.

Anneke had een heel mooi dingetje gekregen van oma: een lintje, een blauw lintje. Het voelde zo lekker zacht, want ’t was van écht fluweel.

Sik stond in het schuurtje.

Sik was nog maar een heel kleine sik, een lief, leuk sikje. Anneke holde naar hem toe.

‘O, sik, kijk ’s! kijk ’s!’

Ze trok hem mee de tuin in.

En ze danste om hem heen, zó blij was ze. ‘O, sik, hoor ’s, kijk ’s...! Dat is voor jou, hoor...! Dat mooie lintje is voor jou! Voor om je hals... Ben je nou niet blij?... Ja, hè? En ’t is écht van fluweel... Kom maar, je bent mijn lieve sikje hoor!’

Anneke ging op haar knietjes zitten, in het gras. En ze hield haar sikje goed vast. ‘Stilstaan, hoor! Je moet goed stilstaan. Nee, niet weglopen... Een mooie strik maken is heel moeilijk. Ik kan al een beetje een mooie strik maken... Stil, sta nou stil. O, ’t wordt zo mooi!’

Het lintje lag al om zijn hals. Er was ook al een knoop in. Maar de strik...! O, die was zo moeilijk.

Anneke ging rechtop staan.

Anneke ging weer op haar hurken zitten.

O, ’t was zo moeilijk.

Haar wangetjes werden rood. Het puntje van haar tong kwam naar buiten kijken. Haar vingertjes beefden.

‘Stil nou, sik...! O nee, nee, niet springen! Dan gaat de strik weer uit... Pas op, pas op!’

Die sik was zo wild. Hij rukte met zijn kopje; hij danste

op alle vier zijn hoge pootjes tegelijk.

‘O nee, nee! Stil nou...!’

Je krijgt een mooie, een prachtige strik. En oma weet het niet. En oma zal zo blij zijn... Stil nou! Ja, je bent lief, je bent...’

Bóm...!

Arme Anneke!

Die wilde sik rukt zich los.

Hij gaat opeens op zijn

achterpootjes staan, heel hoog. Hij houdt zijn kopje schuin.

O, arme Anneke! Die nare sik geeft haar opeens een stoot met zijn kop... Bóm! Anneke rolt omver...

En de sik springt weg; door het gras heen, door de bloemen heen; door de struiken heen... Hij danst op alle vier zijn pootjes van de pret. Er zit een mooi blauw bandje om zijn hals, maar er zit geen strik in. Het éne eind is kort, het andere eind is lang. Het danst mee op zijn rug. Anneke ligt in het gras.

Haar wangetjes zijn zo rood als vuur en er staan twee dikke tranen in haar ogen... Ze steekt haar kleine vuistjes in de hoogte van boosheid.

O, ze is zo boos.

Ze is zo vreselijk boos.

'Lelijk beest...! Nare sik, kom hier!'

